

(Прес РС, 26. 4. 2011)

„Играма без граница“ на западном Балкану никад краја. До јуче љутити критичари Дејтона, бошњачки политичари сада га одједном грчевито бране од хрватских захтјева да се промијене од носи у Федерацији. Када мисле на Србе, они би да мијењају Дејтонски споразум у цјелини, а када на Хрвате – не би ни у детаљу. Хрвати, опет, у закључцима мостраског сабора нигдје и не помињу Бошњаке, као да још нису открили ко им то угрожава националну равноправност. Штавише, Здравко Томац је у изјави уочи скупа у Мостару оптужио хрватске платформаше да раде за српске интересе. Ваљда по истој логици по којој у матици оптужује Србе за пресуду холандског правника Орија хрватским генералима у Хагу. Опозициони лидери у РС брину да ће хрватско-бошњачки спор бити разрјешен на штету Срба. Изгледа да су заборавили да су наше комшије допутовале у базу Рајт Петерсон 1995. у заједничком ентитету који је формиран Вашингтонским споразумом још 1993.

Вјерске, националне, културне и политичке „специјалне везе“ између Рашке и „нтитета са муслиманском већином“ успостављене су и много раније.

Након што је претходно укинуо одлуку ЦИК-а, Валентин Инцко је изјавио да нема ништа против да Хрвати формирају заједницу кантона са националном већином. Претпоставити је зато да би у исто вријеме стао на обје стране у хрватско-бошњачком спору. У Шапцу је притворен Божидар Вучуревић, али не по хашкој или сарајевској, него по загребачкој тјералици зато што је својевремено изјавио да ће изградити „бољи и љепши Дубровник“ пошто су га гранатирани црногорски добровољци Миле Ђукановића. Неизвјесно је да ли ће Београд на крају поступити европски, по угледу на Лондон и Беч поводом Ганића и Дивјака, да ли очекује да ће Сарајево вратити услугу за Илију Јуришића, или ће пак Бањалуци дати нове аргументе за референдум о повратку правосуђа у ентитетску надлежност. Предсједник Европске комисије је ономад у Сарајеву изјавио да предстојеће уставне промјене у БиХ неће довести у питање ентитете, али ће успоставити институције координације. Мануел Барозо је тако упутио поруку на основу које Бошњаци могу да се надају, Срби не могу мирно да спавају, а Хрвати треба да се питају гдје су они у свему томе. Најновији прилог овом замешатељству дао је ефендија Муамер Зукорлић.

Млади провинцијски муфтија своје мегаломанске политичке амбиције већ годинама не може да смјести у три србијанске општине са муслиманском већином и укупно 120.000 санџачких муслимана.

На завичајном скупу Санџаклија из кантона са бошњачком већином подсјетио је да су ратни замјеник Алије Изетбеговића и први командант „Армије БиХ“, Ејуп Ганић и Сефер Халиловић стигли у Сарајево из Рашке. Тако је, ето, објелоданио да је Милошевићева Србија током рата у БиХ помагала обје стране српско-муслиманског фронта. У медијима нема информације да је поменуо и да је (Изетбеговићева) Босна узвратила услугу (Ђинђићевој) Србији, јер су познати бошњачки професори секуларног универзитета у Сарајеву годинама чинили наставну базу муфтијиног Исламског универзитета у Пазару. Вјерске, националне, културне и политичке „специјалне везе“ између Рашке и „ентитета са муслиманском већином“ успостављене су и много раније. СДА је већ при оснивању имала огранак у Рашкој, на челу са Сулејманом Угљанином. Данашњи министар у влади Србије био је и потпредсједник у централи странке у сусједној БиХ. Већ уочи првих слободних избора СДА је довезла колоне аутобуса из Санџака на периферијска бирачка мјеста у Сарајева, и тако обезбиједила безмало једнонационалну власт у мултиетничком граду. На вијест из БиХ да тамо више не живе Муслимани него Бошњаци и да више не говоре српски него босански, локални сународници и истовјерници су и сами преименовали националност и језик. А новопазарски муфтија је своју локалну вјерску заједницу изузео од државне надлежности Београда и ставио под јурисдикцију Сарајева. Бакир Изетбеговић му је чест гост у Рашкој и добар домаћин у Федерацији, па је тако присуствовао и недавном сарајевском скупу Санџаклија. Била је то, накнадно ће се испоставити, најавна Зукорлићеве кандидатуре за реис ул улему у БиХ (и Рашкој) уз присуство (и подршку) члана Предсједништва БиХ.

Познато је да су и врх СДА и врх ИВЗ већ подуго сити Церићеве лидерске мегаломаније и да им не треба још један такав.

Ни ова вјерска кандидатура ни „државна“ подршка не би требало да изненади. Млади провинцијски муфтија своје мегаломанске политичке амбиције већ годинама не може да смјести у три србијанске општине са муслиманском већином и укупно 120.000 санџачких муслимана. Неоспорне бистрине и демагошког дара, Зукорлић је због својих антирежимских иступа дуго био звијезда неких опозиционих странака и медија у Београду, све док се није спектакуларно компромитовао у најгледанијој политичкој емисији „Утисак недеље“. Проваљен је да је у интервјуу катарској Ал џазири усташки програм за Србе („трећину покрстити, трећину протјерати, трећину побити“) представио

као српски програм за муслимане и „нашао га“ у свим националним пројектима од Начертанија до Меморандума САНУ. Пред милионским аудиторијумом лагао је и наситно, као рецимо, да није допутовао џипом са затамњеним стаклима, иако га је на очиглед саговорника чекао испред зграде. А пошто је изгубио битку за реиса у Србији, било је питање дана када ће залупати на врата Сарајева, гдје се током рата, као и прије и послје, удомио велики број његових земљака. Да ли је пак Бакирова наклоност реванш за њихове гласове на минулим изборима и објашњење како је побиједио „салонског екстремисту“ Силајџића, или је то обол наслијеђу бабе Алије, који је муслимане од Марока до Индонезије сматрао ближим него иновјерне сусједе? Како год било, Зукорлићева кандидатура ће имати подршку државног (Изетбеговић јр.) и вјерског врха (актуелни реис Церић). Овај потоњи још од раније показује симпатије према своме, по хомеинијевским претензијама, најбољем ученику. Какве су муфтијине шансе да постане реис? Познато је да су и врх СДА и врх ИВЗ већ подуго сити Церићеве лидерске мегаломаније и да им не треба још један такав. А није непознато да башчаршијски Бошњаци нису баш ради приливу виталних и агресивних санџачких дошљака, изузев привремено и по пријекој потреби (избори, рат и сл.) А Зукорлић би, прије кандидатуре, требало да се замисли и над кратком политичком каријером Ганића и још краћом војничком Халиловића у Сарајеву. Буде ли одлучан да покуша и срећан да прође, биће то индикатор радикализације муслимана у БиХ, разлог да РС подебља ентитетске границе, али и сигнал за узбуну у ЕУ. Иза „спец. веза“ Санџак-Федерација, провирује ЗЕТРА.